

[Udenrigsministeren]

Men jeg er meget enig med hr. Ivar Nørgaard i, at vi skal gøre en alvorlig indsats for, at Parlamentets flertal får mulighed for netop at pålægge Kommissionen at udarbejde direktivforslag. Jeg håber ikke, at hr. Ivar Nørgaard tager mig det ilde op, når jeg siger, at jeg ikke kan garantere, at vi får det igennem, for det tror jeg ikke rigtig jeg kan. Men jeg kan love, at jeg vil arbejde alvorligt for det, for jeg tror, vi er enige om, at det er et overordentlig godt og konstruktivt spørgsmål, som også burde tilfredsstille en hel del af de ønsker, man i Parlamentet har om en mere aktiv rolle.

Så spørger hr. Ivar Nørgaard mig, om jeg finder, det er rimeligt at bruge det danske udtryk lov om de rammebeslutninger, Europa-Parlamentet skal have vetoet over for. Dertil må jeg åbent sige, at jeg selv har været overordentlig kritisk under de drøftelser, vi har haft i Rådet netop om denne tankegang og denne anvendelse af udtrykket lov, bl.a. fordi jeg finder, at der ikke er grund til at forvirre billedet af EF-retsakter yderligere. For det, der er tale om her, er jo en betegnelse for en EF-retsakt, og den ændrer i virkeligheden ikke det forhold, der allerede eksisterer i dag imellem dansk lovgivning kontra EF-retsakter eller dansk ret kontra EF-ret.

Hr. Ivar Nørgaard spørger, om det er Kommissionen, der skal udfylde de rammer. Dertil må jeg svare, at det er der ikke taget stilling til. Der er ikke taget stilling til, hvorledes det, man kalder EF-love, skal udmøntes, og derfor heller ikke til, hvilken kompetence Kommissionen i givet fald skulle have.

Til hr. Ivar Nørgaards spørgsmål om, hvordan forhandlingssituationen er med hensyn til dette spørgsmål, kan jeg sige, at Danmark ikke står alene med sin kritik af dette forslag.

Hr. Ivar Nørgaard spørger, hvad kriterierne er for de områder i det udenrigspolitiske samarbejde, som efter forslaget skulle kunne implementeres ved flertalsafgørelser.

Kriterierne kan man vel bedst beskrive som, at det er noget, man skal bestemme med enstemmighed. Det er sådan set det interessante i det forslag, som selvfølgelig umiddelbart må forekomme at være i strid med det danske synspunkt, at fælles udenrigspolitik er noget, man fastlægger ved enstemmighed. Men det interessante er jo i virkeligheden, at man altså ved enstemmighed skal kunne beslutte, at nogle nøje-

re definerede områder, som igen defineres i enstemmighed, skal kunne implementeres ved flertalsafgørelser. Det lyder som en lidt kompliceret måde at stille det op på, men der er jo i virkeligheden i høj grad tale om en respekt for den enstemmighed, vi fra dansk side lægger så stor vægt på.

Så er der spørgsmålet om ØMU'en, hvor hr. Ivar Nørgaard lægger vægt på, at den økonomisk-monetære union kombineres med, hvad der kaldes en økologisk union, og dér kan jeg bekræfte, at regeringen også lægger overordentlig megen vægt på, at der skal kunne vedtages minimumsstandarder på miljøområdet ved flertalsafgørelser. Det havde jeg med i min indledende redegørelse; det er det centrale punkt i den dagsorden, som hr. Ivar Nørgaard har foreslået, og derfor er regeringen meget glad for den dagsorden og støtter den meget gerne.

Hr. Ivar Nørgaard spørger endvidere i relation til den økonomiske union, om man vil sikre ligestilling af beskæftigelseshensyn og prisstabilitet. Jeg opfatter ikke disse to fænomener som noget, der er i modstrid med hinanden, bl.a. af den grund, at prisstabilitet jo i høj grad er forudsætningen for, at man kan opnå bedre beskæftigelse. Derfor er der altså ikke her tale om modsatrettede mål.

Hr. Ivar Nørgaard siger videre, at enkelte lande selv bør afgøre, hvornår de indtræder i fastlåste kursforhold. Dertil kan jeg sige, ligesom hr. Niels Helveg Petersen var inde på det, at der jo ikke bliver tale om nogen automatisk overgang fra anden til tredje fase i den økonomiske og monetære union. Det ligger ganske klart nu, og det er der mange grunde til, bl.a. hensynet til Storbritannien og hensynet til en række sydeuropæiske lande, så det skulle sådan set besvare det problem, hr. Ivar Nørgaard rejser her.

Endvidere er der spørgsmålet om den sammenkædning, som hr. Ivar Nørgaard kalder det, mellem EPS og Den Vesteuropæiske Union og de tanker, der er om at opbygge en arbejdsdeling, og det er et emne, hr. Niels Helveg Petersen jo også var inde på. Dér vil jeg straks sige til hr. Niels Helveg Petersen, som har svært ved at se, at Vestunionen skulle kunne opstille sikkerhedsgarantier for øst- og centraleuropæiske lande, at det ikke er et argument, jeg har opfundet, selv om jeg brugte det i min indledning, og derfor er jeg heller ikke be-